

Ahlar Zar Tutuyor Yine

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 14 Temmuz 2018

Tünemekle iştiğal bir serçeye özenmek mi ne tasam? Aslında uyruğumu değıştirip kuş cennetine yolculuk ümidimle teşrif ettiğim sıcak bir Temmuz sabahı belli ki esintisi yüreğın üşüten sonramı sonlandırmamak adına.

Rüşünü ispatlayan bir güne dair ne gibi beklentiler yükleyebilirim ki? Ben ki ölen hücrelerimle yeniden doğmayı filan da geçip ölüme rest çekenlere şaşkın gözlerle bakıyorum.

Bir nidayı sahiplenmek belki de sonrası malum... kesif bir sessizlik iç'in hengamesinde için için büyüyen bir yangın.

Düşlerin hegemonyasında bitpazarı esnafındanım gece elemi ile randevu verip de ben ölü gözlerinde bayat balıkların bir şarkı mırıldanmayı esefle kendime yasaklamış...

İçimin aksanında dev laleler var belki de zaruri bir tutsaklık hani neredeyse ölümü şerefi ile karşılamayı bilenlere özentim.

Hastane koridorlarında yalpalayan adımlarla nükseden o boğucu hava ve sebepsiz de değil gidip gelişlerim. Bir odada bağlı esefin dinginliğine müdahale edip düşkün mizaçların tefekkürüne miadım dolmuşçasına sahip çıkıyorum.

Okul yolundayım şimdi de: sağdan saptım mı... sahi, ne çok zaman geçti üzerinden. Zamanın yasını filan da tutacak değilim hani: artık nasıl oluyorsa boşluğa sıkıştırdığım bu karanlık koridorları birbirine karıştırıp da yeni labirentler yaratıyorum kendime.

Bahçesi olmayan bir bodrum katı belki de geçmişinde ölü farelerin fınk attığı bir lağım çukuru. Bingo! Kayıp mısralardan başımı alıp da bu sefer baş koyacağım yeni bir yolculuğa çıkmak adına. Sahi, neydi adım? Adımlarımı sayıp da unutulduğuma dair adımdan yoksun varlığımla neye tekabül ettiğimin de asla bir önemi olmaz iken.

Kamburları hüznün... kıyama duran hüznün.

Başlığın ne olduğunu da geçtim bu yazının aslında yaz'ın ortasında ne yazdığımı da geçtim. Belli ki hicrandan mütevellit sabır taşım çatlamaadan önce kim olduğumu da geçtim.

Koynumda beslediklerim mademki zehirleri ile tehlike saçmayı şiar edindi... iyi de ben sevmeden asla

duramam üstelik sessizce sevip elemi de kılıfına uydurup bir şikayet merci de bulamazken.

İblisten alacaklı insanlarla ne zaman keşişe yolum sonra da hurra serbest atış yaptığım satırlar.

Kıyılarındayım gelip gittiğim hangi mizahi efekt ise sonrası malum ne de olsa bu kadar neşe batır bana aslıma uyup da başımı geri vitese aldığımda olmaz mı bir çarpma noktası? İlla ki içimin uyluklarında bir dış ses maruzat bildirip de çalacak neşemi de yaşama sevincimi de.

Ölümün beyitlerinde nöbet tutan karanın da gıyabında bir beyazı daha tensiye edip gri bulutların tuzağına düşüyorum. Kayda değer bir değişim de yok hani sanırım gece de benim gibi miyop lakin iş gönül gözüne riayet etti mi ne miyopluğum kalıyor ne de kör noktası sevmelerin.

Zaruri ihtiyacım: önce hüzün sonra kara sevda... sanki çok da umurunda eşrafımın? Varsa yoksa yanlı kiblelerinde tok gözlü nefsim çemkiren kısa ve haslı kinayeler.

Ah'lar zar tutuyor yine: ben ki mücbir sebeplerle bir dalış gerçekleştiriyorum... sanırım titrime uygunum sonra da kisvesi doğurgan duygularım pek bir esefle kucaklamayı da şiar edinmişken.

Aslıma rücu etmem an meselesi ve konuşlandığım bu mendebur duyguya lanet okurken...

İşte başladı günlük telaşım ve gecelik hüznüm az sonra kayacak yıldızdan bile alacaklı iken varsın sevmelerin gazabında yanayım: kâh şiir olduğum kâh şehre küstüğüm.